

Presentació de la Secció d'Economia de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials al Col·legi d'Economistes de Catalunya

Francesc Raventós i Josep M. Muntaner i Pascual

Parlament de Francesc Raventós, Degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya

Alguns de vosaltres, potser alguns més que uns altres, ja coneixeu aquesta Societat Catalana; però és possible que altres no, i que els que ja la coneixeu no la coneixeu en la profunditat en què l'acte d'avui us permetrà conèixer-la. Es tracta d'una filial de l'Institut d'Estudis Catalans que ha reprès les seves activitats fa poc temps encara i que darrera seu té una història bastant llarga que ja la coneixereu al seu temps. El Col·legi d'Economistes de Catalunya és una institució que recull els diferents professionals de l'economia en les seves diferents vessants professionals. Aquí, al Col·legi, hi ha aplegats els economistes de l'empresa, els economistes de la sanitat, els economistes de l'ensenyament, etc.; una sèrie de professionals economistes, alguns dels quals es preocupen per estudiar l'economia en les diferents branques i especialitzacions.

Aquí hi ha una sèrie de companys que es preocupen per l'ensenyament científic de l'economia i en aquesta via és on juga un paper específic la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials. Per això, en aquest sentit, l'Institut i el Col·legi d'Economistes són complementaris, perquè encara que el Col·legi doni amplitud a tots, aquesta especialització d'estudis molt més aprofundits en l'àrea de l'economia, és una tasca més específica de la Societat Catalana. Perquè el Col·legi, com a institució i com a corporació, s'ha proposat com objectiu bàsic el foment i defensa de la professió, en totes i cadascuna de les diferents especialitzacions que tenim. Nosaltres pensem que no fora bo, d'altra banda, una fragmentació excessiva de la professió. Pensem que hi ha d'haver una sèrie d'institucions que cada una d'elles ha de tenir la seva pròpia raó d'ésser, però no hem de caure en un excessiu fragmentalisme. En un principi, nosaltres pensem que no fora bo per a la professió que hi haguessin massa diferents associacions. Pensem que hi ha d'haver una institució, que és el Col·legi d'Economistes, que ha d'agrupar tots els economistes. Després, hi ha altres institucions que tenen una raó d'ésser, com és la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials en la seva àrea d'economia.

En aquest sentit, jo voldria donar la benvinguda als companys de la Secció d'Economia de l'Institut. Ara m'agradaria explicar una mica quina és la història de l'Institut d'Estudis Catalans, que és l'arrel d'on ha nascut la Societat Catalana.

L'Institut d'Estudis Catalans és una corporació acadèmica, científica i cultural, l'àmbit d'actuació de la qual s'estén a les terres de llengua i cultura catalanes. Va ser fundat l'any 1907 per en Prat de la Riba, per promoure la investigació científica superior a les terres catalanes. Una de les seves primeres activitats va ser fomentar la lectura i, per exemple, fundà la Biblioteca de Catalunya l'any 1914, que tots sabem la importància que té per al país, malgrat la vida accidentada que ha tingut la Biblioteca. Perquè la vida de l'Institut i de la Biblioteca, com la de tantes altres institucions, han estat molt vinculades als esdeveniments polítics d'aquest país. L'Institut es va crear el 1907, però posteriorment, i degut a la dictadura de Primo de Rivera fou molt condicionada la vida de l'Institut. Després va venir tot el període de Guerra Civil que evidentment també el va marcar. Però l'època que l'ha afectat més profundament ha estat la dictadura del General Franco, que va suposar la incautació total de l'Institut, la pèrdua de tots els seus mitjans de fer i la manca de reconeixement. L'Institut, per tant, va quedar reduït a la seva mínima expressió. Només va poder mantenir el reconeixement internacional del que ja gaudia i una mica d'activitat a través d'un grup mínim de persones que van mantenir la institució. Però això, lògicament, amb unes carències i unes manques de tota mena per les raons específiques aludides. Arriba l'any 1976 i es comença a normalitzar la situació. En aquest any, a través d'un Decret-Ilei, l'Estat espanyol atorga novament la consideració d'Institució magistral a l'Institut d'Estudis Catalans, tot assignant-li com àmbit d'actuació les terres de llengua i cultura catalanes. Aquest reconeixement és el primer pas per a la represa després de la dictadura; perquè l'Institut torni a florèixer i torni a desenvolupar les seves diferents activitats.

L'Institut a través de la seva història s'ha anat desenrotllant bàsicament en quatre seccions: una secció històrico-arqueològica, una secció de ciències, una secció de filologia i una secció de filosofia i ciències socials. Aquesta secció última precisament, la de filosofia i ciències socials, va ser un desdoblament que es va fer l'any 1948 de l'antiga secció de ciències.

La missió de la secció de filosofia i ciències socials és la d'estudiar la filosofia, el dret, l'economia, la sociologia, la geografia humana i altres disciplines afins.

En aquesta secció de l'Institut d'Estudis Catalans hi ha set membres numeraris entre els quals hi destaquen dos companys economistes, Joan Sardà i Dexeus i Ramon Trias i Fargas; hi ha també tres membres adjunts entre els quals destaquen Josep M. Muntaner, president de la Secció d'Economia de la Societat filial, i en Carles Gasòliba.

Al llarg de la història de l'Institut d'Estudis Catalans s'han anat creant Societats que són filials de les seccions i a partir de les quals s'han desenvolupat les seves institucions. En l'actualitat hi ha tretze filials creades, que no esmentaré totes, però per a fer-vos una mica la idea, la primera es va crear el 1913, i va ser la Societat Catalana de Biologia. L'any 1915 es va incorporar a l'Institut la Institució Catalana d'Història Natural, que havia estat fundada l'any 1892. I finalment, l'any 1923 es va crear la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials a la qual ens estem referint; i la darre- ra de totes, l'any 1979, és la Societat Catalana d'Ordenació del Territori.

Veiem com al llarg del temps i en funció dels interessos de la gent que pertany a l'Institut, s'han anat creant noves societats per a aprofundir en les diferents branques d'interès per a l'Institut.

I com que avui estem parlant precisament de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials, m'agradaria exposar quins han estat els orígens d'aquesta Societat.

Ens hauríem de remuntar a l'any 1947, en el qual un grup de joves llicenciats de la facultat de dret, van crear una comissió executiva amb l'objectiu de promoure precisament la creació d'aquesta Societat per vincular-la a l'Institut. I és bo d'esmentar noms que en aquella època van crear aquella comissió executiva, com Josep Mª Ainaud, Anton Cañellas, Jaume Carner, Joan Reventós etc. L'any 1951 van aconseguir el seu objectiu de crear aquesta Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials.

Ara situem-nos a l'any 1947 o l'any 1951, pensant com eren les coses en aquest país i veurem el grau de dificultats que hi havia en aquella època. Ara fa un moment estàvem comentant aquí algunes anècdotes que dèiem que avui farien riure. Hi havia grans dificultats, per exemple, per parlar d'un tema que és Catalunya i el Mercat Comú. L'any 1953, parlar d'un tema d'aquests era altament subversiu; portava moltes dificultats. Ja no parlo d'altres tipus de temes que, evidentment, potser estarien més justificats. D'aquella època i una mica posterior, doncs, us podem esmentar Joan Cornudella, Jordi Pujol, Ramon Trias Fargas, Pau Roig, Francesc Casares, Josep Benet, Miquel Coll i Alentorn, Francesc Cirici i Pellicer. Tots són noms que ens sonen, de gent que ha tingut una trajectòria molt dilatada de lluita per la llibertat de Catalunya i que s'ha preocupat per l'estudi i pel desenvolupament de la ciència. Uns d'ells, que en aquells moments van exposar temes econòmics són Joan Sardà Dexeus, Lluç Beltran, Fabià Estapé, i un treball que promogué molta reflexió i uns estudis profunds en aquella època va ser l'obra d'en Jaume Vicens Vives, «Notícia de Catalunya».

Més endavant va venir una època plena de dificultats; hi va haver una sèrie de detencions d'algunes de les persones que més portaven endavant aquesta Societat i les seves activitats van minvar.

A partir d'aquí, l'any 1977 es creen o es reprenen les activitats d'aquesta Societat que està dividida en tres seccions, com diu el seu nom: la secció d'economia, la jurídica i la de sociologia. És a l'any 1977 quan s'iniciaren de bell nou les tasques de la secció d'economia, que és la que ens pertoca d'una manera molt més directa. Un objectiu bàsic de la secció d'economia dintre la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials és la d'agrupar tots els economistes dels Països Catalans que, interessats o actius en l'estudi i la recerca de l'economia, poden posar en comú les seves preocupacions amb una intenció bàsicament catalana. Es podrien buscar semblances amb altres tipus d'institucions, com podrien ser l'Associació d'Economistes de Llengua Francesa.

Veiem, doncs, que hi ha dues característiques bàsiques per a pertànyer a aquesta Secció de la Societat Catalana. Una, ser economista dels Països Catalans o vinculats a l'estudi de temes de Catalunya. Aquí hi ha la problemàtica no solament de la incorporació de les persones de parla catalana, sinó de persones de parla francesa o de parla castellana que estiguin interessades i que convergeixin en la defensa dels interessos de Catalunya.

Pel que hem vist en aquesta exposició breu, que ens serà ampliada d'aquí uns moments, creiem tasca fonamental a fer, en primer lloc anar cap a la normalització acadèmica dels economistes de llengua catalana; i després posar en contacte entre ells a tots els estudiosos de l'economia, posar-los en contacte amb la recerca econòmica, perquè tots contribueixin a fer una aportació important als Països Catalans i a la nostra professió.

Davant d'aquests objectius tan fonamentals jo us puc dir que, per part del Col·legi d'Economistes, només podem brindar-los-hi la nostra col·laboració entusiasta. A ells ja els consta això i tinc molta satisfacció avui que hagin vingut aquí amb tots nosaltres, la qual cosa ens permet de conèixer-nos millor i mirar de veure quines àrees i en quins punts podem procurar la col·laboració de les dues institucions.

És un fet, però, que el marc o l'àmbit d'actuació de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials és molt més ampli que el del nostre Col·legi. Nosaltres som el Col·legi d'Economistes de Catalunya i ells haurien de recórrer també al Col·legi d'Economistes del País Valencià, al Col·legi d'Economistes de Balears i anar procurant que hi hagués un major conscienciament.

El que nosaltres podem oferir, si l'esperit de la Societat és anar penetrant en les diferents capes professionals donant-la a conèixer a tot el Principat, són les quatre seccions que tenim a Catalunya —una a Girona, una a Tarragona, una a Reus i una altra a Lleida— a partir de les quals ens podíem posar en contacte amb els economistes que hi ha en aquestes seccions fins a donar-los a conèixer a tot arreu i a tot tipus de poblacions, no solament a Barcelona capital, sinó arreu dels Països Catalans.

Crec que és important que hi hagi institucions inquietes, institucions que no en tinguin prou amb anar fent, sinó que es preocupin de l'estudi, del desenvolupament i del futur. En aquest cas, jo tinc la satisfacció de veure que la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials està en aquesta línia, com pretenem que també hi estigui el Col·legi d'Economistes en la tasca que estem fent i en els propòsits que tenim. Us encoratgem a prosseguir tota aquesta magnífica tasca que esteu fent i ja només em queda que oferir-vos la màxima projecció a través del nostre Col·legi i desitjar que tots plegats continuem tirant endavant el país i més en aquests moments difícils que tanta col·laboració i entusiasme necessiten.

Parlament de Josep Mª Muntaner i Pascual, President de la Secció d'Economia de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials

Agraïxo, en primer lloc, al Degà del nostre Col·legi la seva participació en aquest acte de presentació de la nostra entitat a tots els col·legiats i, a més a més, em plau d'agrair la seva intervenció per dos motius. En primer lloc, perquè ens ha fet una acollida magnífica. Crec que, com molt bé diu, el conjunt dels economistes és molt ampli i en aquest conjunt hi ha un sector específic que és el que nosaltres pretenem de relligar: els economistes interessats en la investigació, en la recerca, en l'estudi. Per tant, el fet que el Col·legi ho vegi amb bons ulls i ens aculli és una satisfacció per part nostra. També vull remerciar-lo perquè pràcticament ha fet gran part de la feina que jo havia de fer: explicar els antecedents i la història de l'Institut d'una forma sintètica; i també el significat de la Societat Catalana d'Estudis Econòmics, Jurídics i Socials, la secció d'economia de la qual jo represento avui aquí.

Llegia fa poc un pròleg a una obra d'un Premi Nobel, Simon Kuznets, fet pel professor de la Universitat de Nova Iork, Salomon Fabricant. Hi feia una mena de panegíric de la tasca dels economistes quan es dediquen a la recerca i diu que els assumptes humans que els economistes estudien són, en primer lloc, la quantitat de béns i serveis produïts i consumits, amb tota la complexitat que això implica; en segon lloc, les condicions i oportunitats de vida i treball de la gent, també amb les seves complicacions econòmiques i socials i, en tercer lloc, sota quins compromisos socials i polítics es porta a terme millor el negoci comú de viure. Assenyala després que els economistes han fet una llarga dedicació per arribar a dominar aquests problemes, esmerçant hores i dies per aconseguir polítiques econòmiques millors, que permetin que la societat tingui un nivell de benestar més alt.

Hi ha un llibre, que també s'ha publicat no fa gaire, que és l'obra dirigida per Carlo Cipolla, la «Història Econòmica d'Europa», editada en espanyol per Ariel. En el darrer volum hi ha un capítol, que ha escrit el professor John Pinder, anglès, sobre

les relacions de l'economia europea i la mundial. Diu, al final d'aquest capítol, que a partir de l'any 1970 l'economia europea ha entrat en un moment d'incertesa enorme, degut precisament a què una sèrie de variables han alterat d'una forma substancial i sense quasi precedents el mecanisme normal en què fins ara s'anava desenvolupant l'economia. És a dir, problemes monetaris internacionals, problemes de la inflació, problemes d'alça de preus de les primeres matèries, del petroli, etc., han aconduït l'economia mundial, i l'europea en particular (àmbit d'estudi de la seva ponència), a una incertesa gairebé transcendent per als economistes que són els que treballem en aquests temes.

Hi ha gent que diu que no són només els economistes els desorientats. En un llibre publicat no fa gaire per l'editorial Kairos, que es titula «El mito del desarrollo» en el que hi participen autors diversos (filòsofs, economistes, polítics, sociòlegs), aquests intenten d'esbrinar què passa en la nostra societat en el moment que hi ha canvi d'uns criteris que semblaven ben establerts i que permetien que anés funcionant. Atribueixen aquesta incertesa que ara estem vivint no solament a uns motius econòmics, sinó també a unes causes més profundes, de caràcter moral o humà, que fan que la societat contemporània, enfront de la crisi, no hagi sabut què respondre o com donar una contesta apropiada a aquests problemes.

Però de fet els economistes van treballant el que se'n diu «encarar el futur»; i ho estan fent per una raó professional, perquè els toca de fer-ho, almenys en un aspecte que és l'econòmic, que moltes vegades té una transcendència més ample que l'específic de l'economia. Però la cosa per a la qual estan teòricament preparats (malgrat que moltes vegades no ho demostrin), és per a utilitzar un instrumental econòmic de cara a problemàtiques com las que abans he citat, relatives a aquesta incertesa que capfica Europa i el món a partir dels anys 1970.

El conegut estudi «Interfuturs», realitzat per l'Organització de Cooperació i Desenvolupament Econòmic, i dirigit pel professor Lesourne, presenta, precisament en l'enfocament del treball, que la feina que hi han fet els economistes ha estat la d'intentar d'enfocar una prospectiva dels problemes que té plantejats el món (no estrictament Europa) de cara al futur, bàsicament les relacions entre els països rics i els països pobres, a través de cercar una interdependència entre els fenòmens que afecten el desenvolupament, i fent-ho des d'una lectura específicament econòmica, malgrat que no es deixin de banda fenòmens interconnexos amb aquella com són el polític i el social, que en definitiva matisen, impliquen o predeterminen moltes vegades l'esdevenir econòmic. S'hi diu també que la intenció amb la qual es fan aquesta mena d'estudis, per intentar d'aclarir el futur i resoldre aquesta incertesa en la qual ens movem, és pràctica, a fi de donar als governs uns mitjans de coneixement i d'actuació que els permetin d'enfrontar-se a les difícils alternatives a les quals han de donar una resolució o aplicar-hi unes mesures de política econòmica adequades.

Diria que els economistes, en aquest moment, tenim una responsabilitat social encara més gran que en altres èpoques, degut a què la intranquil·litat existent i l'agreuament de la situació econòmica en els països d'economia capitalista bàsicament, porta a què la gent es pregunti què passa en relació a l'economia, a què estigui desconcertada sobre les mesures que els governs proposen i que no donen uns resultats tangibles i, alhora, a voler que els economistes donin respostes més segures, més aprofundides, amb coneixement de causa, que permetin alleugerir aquestes dificultats i problemes greus en el qual el món s'està movent i que afecten d'una forma tan dramàtica a tothom en general.

L'economista en aquesta situació d'incertesa, en tot aquest terbolí polític, econòmic i social en el qual ens estem movent, és sovint com un bri de palla que se l'enduen els esdeveniments. Però de fet se'l necessita i és a partir d'ell que es poden anar cons-

truint perspectives de cara a l'endemà, com ha intentat de fer, i abans citava aquest exemple, el treball «Interfuturs» demanant per l'OCDE a una sèrie d'economistes importants de tot el món.

Els economistes catalans, dins aquesta perspectiva mundial, tenim a més una raó nova que cal sumar a l'incertesa, a la crisi, i als dubtes que tot això suscita: és el fet que estem iniciant un procés de transformació política de la societat espanyola, de la que obligadament formem part, en la qual s'inauguren uns camins institucionals nous, importants, la qual cosa implica que hagin de procurar de donar una sèrie de respostes. Amb la resposta a la problemàtica de la crisi, la societat catalana de la qual formem part, ens demanarà i ens exigirà que l'ajudem a plantejar i a resoldre altres problemes; problemes, per citar només uns exemples, com són, els de les caixes d'estalvis o, en el moment en què s'estrena una autonomia institucional, el del paper d'una organització autonòmica per regions econòmiques dins un Estat.

Tot això és, si voleu el teló de fons en el qual cadascú de nosaltres, els que treballam en temes de recerca, d'estudi, en societats d'estudis, en departaments d'estudis d'empreses o en la universitat, som els actors que hem de fer un paper que doni unes respostes vàlides a les preguntes dels espectadors. Em fa l'efecte que l'anar treballant aïlladament seria inadecuado davant les possibilitats dels plantejaments col·lectius. M'estic referint a plantejaments d'estudi, de recerca o al de l'elemental comunicació entre economistes que treballen en aquests camps de l'estudi i de la recerca. Però no vull oblidar tampoc una altra sèrie d'economistes, que no treballen directament en la recerca o en els estudis, que treballen en aspectes més executius en un departament empresarial, però que també tenen interès a veure com les matèries econòmiques que en la seva època universitària van estudiar es van desenvolupant, tant pel que s'està explicant a la universitat com pel que es fa en els centres de recerca. Per tant veig que la participació a la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials, en la seva branca d'economia, s'escau no solament als economistes que treballen al camp de la recerca, sinó també, a més a més, als economistes que hi estan interessats, encara que sigui d'una forma passiva, d'oïdors.

Em fa l'efecte que el fet d'aquesta conjunció és un punt essencial: és la posada en comú d'unes experiències, d'uns coneixements, d'una comunicació entre tots aquests economistes, que jo desitjaria que fos una gran part dels economistes que integren el nostre Col·legi professional. Estic segur que aquest interès acadèmic existeix en una gran part dels economistes del Col·legi de Catalunya i que, per tant, la Societat filial de l'Institut d'Estudis Catalans permet aquesta vinculació específica d'estudi, d'esdevenir un lloc de trobada.

Hi ha un altre aspecte, que ha assenyalat molt bé el Degà del nostre Col·legi. Això que volem fer, i que ja fa dos anys que hi estem treballant en la mesura de les nostres possibilitats, i que esperem de mica en mica ampliar-ho cada vegada més, ho vehiculem no d'una forma privada sinó a través de l'Institut d'Estudis Catalans, que en definitiva i constitutivament és, al nostre país, el que s'ha de preocupar de la recerca científica i tècnica, de l'alta recerca sobre temes generals, però amb especial referència als relatius als països o terres de llengua catalana, és a dir, als Països Catalans.

Amb això vull subratllar un punt que abans ha esmentat el nostre Degà i és que la nostra entitat, si hagués de tenir un altre nom, jo l'anomenaria Associació dels economistes acadèmics de llengua catalana. Això té una raó d'ésser, perquè vol dir que no abasta estrictament l'àmbit de Catalunya sinó l'àmbit nacional dels Països Catalans, és a dir, que vol implicar tots els economistes que ens expressem en llengua catalana i que, per aquest fet diferencial de l'idioma i la cultura catalanes, tenim unes caracterís-

tiques específiques i comunes. Ens referim, és clar, d'una banda, als economistes de llengua catalana de l'Estat espanyol, és a dir del País Valencià, de Catalunya, de les Illes Balears, de la franja catalana d'Aragó; però també, d'una altra banda, als economistes d'Andorra i als economistes de Catalunya del Nord sota soberania de l'Estat francès.

Em fa l'efecte que els que ens expressem en el mateix idioma hem d'intentar comunicar-nos precisament per aquest vincle d'unió que significa una mateixa llengua. Es per això, com ja he dit abans, que si haguéssim de donar a la nostra societat un altre nom o subtítular-la, l'anomenaríem Associació d'economistes acadèmics de llengua catalana.

Voldria aclarir també, que la nostra entitat no vol referir-se únicament a l'estudi de temàtica catalana, de l'economia relativa als Països Catalans, sinó que pretén aplegar els estudiosos i investigadors de tota mena de temàtica econòmica. És a dir, desde l'economia pura fins a l'economia aplicada en les seves diverses modalitats. Ara bé, és veritat que tenim un especial interès, i em fa l'efecte que és lògic, pels temes d'economia catalana: però no limitats estrictament a aquesta temàtica, sinó que a totes les altres com l'econometria, la hisenda pública, l'empresa, etc. Qualsevol tema en el qual els economistes catalans treballin i estudiïn.

Finalment penso que el plantejament de posar en comú una sèrie de coneixements, de comunicar-nos, de fer treball d'acadèmic científic si voleu, que ens permeti de dialogar i d'interrelacionar esforços o activitats o informar-nos de les coses que s'estan fent en aquest camp és bo. Però, donades les circumstàncies que abans he esmentat, que ens emmarquen i ens condicionen d'una banda, la situació de crisi; i d'una altra banda, la transformació del nostre país en un sistema d'estat d'autonomies, crec que hauríem de fer un esforç per intentar que la feina que fem tingui una intencionalitat pràctica al servei del nostre país. No sé com s'ha de fer; no crec que es pugui predeterminar, però sí que crec que en el fons hi ha d'haver aquesta preocupació. Una cosa que em fa l'efecte que la nostra formació universitària ens ha donat és la de no considerar-nos com uns simples diletants de l'economia, sinó com un conjunt professional directament implicat amb els problemes i amb les preocupacions del nostre país català. Per tant, crec que això s'hauria també d'expressar en tota l'evolució i les manifestacions de la nostra entitat: que siguin de comunicació i estudi, però en tot el que puguem al servei del nostre país.

La recerca és un tema que costa, que tothom sap que és un problema difícil per a fer moure la gent. Nosaltres, amb l'associacionisme dels economistes estudiosos, volem fer això: moure els economistes. Però també esperem que fer moure la gent, no ho sigui únicament a base d'un petit grup que és el que constitueix actualment la seva Junta directiva, i el que demà ho serà quan se celebrin unes eleccions; sinó a través del fet del foment d'un nombre important de socis actius, perquè crec que els que s'associen tenen aquest objectiu i aquest interès. He de dir que ara som ja uns 130 socis dels quals hi ha una gran quantitat de caràcter passiu, ja que malgrat estar interessats per la Societat no s'hi poden dedicar per les seves ocupacions i per la seva dedicació professional.

El nostre interès és no solament obrir la nostra Societat a tothom que hi estigui interessat, sinó també de demanar —amb molt d'èmfasi— que hi hagi associats amb possibilitats de participació activa. Només amb una base ampla de membres i amb un nombre important d'associats actius, aquesta nostra entitat podrà tenir una actuació i un paper a la societat catalana.